

Discurs al Parlament de Catalunya

Pasqual Maragall

Presentació

En aquest nou número dels *Papers de la Fundació*, us presentem el discurs que en Pasqual Maragall, President del Grup Parlamentari PSC-CiPC, va realitzar en el debat d'investidura del candidat proposat a la Presidència de la Generalitat de Catalunya, el passat 16 de novembre de 1999 al Parlament de Catalunya.

Fundació Rafael Campalans

Té la paraula l'il·lustre senyor diputat Pasqual Maragall i Mira, president del Grup Parlamentari Socialistes –Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Maragall i Mira

Gràcies, senyor president. Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, em plau prendre la paraula per explicar la posició del meu Grup Parlamentari en aquest debat d'investidura.

Deixin-me que els expliqui, que els digui, en primer lloc, que, de seguir per la línia del discurs del candidat, que ahir vàrem escoltar, correríem el risc de fer un debat en fals. Estem davant un discurs que no constitueix un veritable programa de govern. Un discurs pronunciat per un candidat que no ha rebut la confiança inequívoca dels catalans i de les catalanes i que es proposa formar una eventual majoria precària, fruit d'uns acords poc transparents i segurament molt contradictoris entre allò que es diu voler i el que realment s'aconsegueix.

No voldria, doncs, centrar la meva intervenció en la rèplica del discurs del president en funcions. És un discurs conegut, la vella cançó, previsible, en el qual no he sabut trobar res de nou. I això no és anecdòtic, el programa del candidat havia de dir alguna cosa nova. Altrament es tractaria, com efectivament es tractava, d'un discurs previ i independent del resultat electoral, com si no hagués passat res. Aquesta no és només una impressió personal meva, sinó un sentiment compartit per molts dels membres d'aquesta cambra i també per l'opinió pública; en definitiva, és un discurs decebedor, que no respon a la demanda que el poble de Catalunya ens ha fet en aquestes eleccions. Tot va canviant, però vostès no se n'adonen. Perquè, què és el que ens han reclamat els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya? Què ens han dit els catalans?

El canvi ha tret més vots que la continuïtat. I molts més encara si hi afegim les propostes d'aire fresc i la demanda d'una política netament progressista. Interpretem que el que ha volgut dir el poble de Catalunya és que comencem a canviar, que encetem el canvi que des de fa temps s'hauria d'haver iniciat. Ara bé, el poble ha dit també: «Aquell que diu que tot això ha de canviar té raó, però que vagi a poc a poc i respecti els que han d'anar plegant.» D'acord –d'acord. Així, doncs, a nosaltres ens correspon presentar el projecte alternatiu que els catalans i les catalanes ens demanen. Un projecte que impulsarem des del Parlament, tot cercant els acords necessaris, i que esperem desenvolupar des del Govern quan els ciutadans ho creguin oportú.

L'etapa que s'obre ara. Unes noves regles de joc: Parlament i mitjans de comunicació. En primer lloc, cal establir unes noves regles de joc que permetin avançar cap a una nova forma de governar i de fer política a Catalunya. Això vol dir, primerament, que el Parlament ha d'esdevenir el centre neuràlgic de la política catalana. Que el que ha passat en aquest hemicicle en els darrers anys no es pot tornar a repetir: any rere any, s'ha anat escamotejant l'autèntic debat sobre el nostre autogovern, com ahir –crec–, i sobre molts dels problemes que preocupen més directament els ciutadans.

El Parlament, conseqüentment, s'ha de dotar a partir d'ara d'unes noves regles de funcionament i de nous mitjans, tal com ja ens anunciava el president de la cambra en el seu discurs de presa de possessió. I me n'alegro. I ha de maldar, així mateix, per obtenir una major obertura envers la societat i un més gran prestigi. Vetllarem escrupolosament i col·laborarem entusiàsticament per tal d'assolir aquests objectius.

Aquest repensament de les regles del joc ha de comportar també, a parer nostre, l'elaboració d'una llei electoral pròpia per Catalunya, que permeti una millor relació dels diputats amb els seus electors; l'establiment d'un límit màxim de dos mandats consecutius per al president de la Generalitat, i el requeriment que en la dissolució del Parlament sigui almenys preceptiva la informació prèvia a la cambra. Sembla, com a mínim, normal.

Cal establir, així mateix, un nou estatut de l'audiovisual que asseguri la neutralitat dels mitjans públics, concretament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que ha de ser independent del Govern, que no ha de tenir res a veure amb el Govern—, i unes noves relacions més transparents de l'Administració amb els mitjans de comunicació privats, per a garantir-ne millor la independència, particularment en relació amb la concessió de freqüències, tema estratègic per a tots els grups multimèdia. No volem que a Catalunya, també a Catalunya, es passi de monopolis públics, sempre perillosos, a oligopolis privats, encara menys controlables. En aquest sentit, la celebració d'un ple monogràfic sobre els mitjans audiovisuals, impulsada per quatre d'aquesta cambra, pot significar un primer pas en la bona direcció.

Un nou estil de fer política: diàleg, acords i competència. La política que els ciutadans reclamen requereix una major predisposició a escoltar, una més gran capacitat d'arribar a acords i una més alta competència tècnica. Es tracta d'una combinació que no és fàcil d'aconseguir. Bons professors universitaris poden inventar fórmules bones que en mans de polítics no tan bons no serveixin per a res. Hi pensava ahir mentre escoltava el candidat explicar i citar una colla de professors, tots eminents, bons amics, per altra banda, però que, pel que sembla, no han produït per la virtut dels seus consells l'èxit que els polítics els haurien d'haver garantit.

Diguem-ho clar, a Catalunya s'ha sentit durant massa temps una sola veu, un únic discurs. Ha acabat l'època de la veritat única, perquè Catalunya és un país plural en què cada grup, cada territori ha de poder fer sentir la seva aportació i les seves demandes al conjunt. No n'hi ha prou amb escoltar aquestes veus diverses, es requereix també una més alta capacitat d'arribar a acords, a acords Catalunya endins i a acords Catalunya enfora. Catalunya endins, perquè només des de l'acord s'interpreta adequadament el país, i només des de l'acord es guanya la força per buscar els acords Catalunya enfora, que seran els que faran avançar el nostre autogovern. I permetin-me l'incís: Madrid no pot ser l'excusa d'una manca imperdonable d'autoexigència i, per tant, d'una progressiva pèrdua de qualitat i de nivell en l'autogovern. La referència a Madrid.

Les enquestes reflecteixen, a més del desig de canvi, clarament, la satisfacció dels catalans després de vint anys de gaudir d'un nivell d'autogovern com mai no havíem tingut. Ara bé, la general satisfacció sobre el nostre autogovern no és incompatible ni amb l'exigència de millorar-lo ni amb l'autoexigència d'utilitzar-lo amb més rigor i amb més competència. Per aquesta raó, quan es demana als ciutadans la seva opinió sobre el Govern la valoració és bona, però encara es valora millor la proposta d'un canvi de Govern.

Tarradellas deia que els catalans ens havíem d'autogovernar, és més, que havíem de decidir nosaltres el nostre destí i que l'havíem de decidir per nosaltres mateixos. Però afegia: «Gran part dels nostres mals són deguts als nostres propis errors.» Jo crec que actuant així, segurament, no ens hauríem d'haver dit, tan sovint, a nosaltres mateixos: «Què lluny estem d'allò que havíem imaginat que seria el Govern de la Catalunya autònoma!» Noves prioritats: educació, territori, economia. La proposta catalana. Els eixos de la nostra política són la millora de l'autogovern i la millora de la qualitat de vida dels ciutadans. I és per això que ens plantegem unes noves prioritats: millora de

l'educació, nova gestió del territori, impuls del progrés econòmic i una proposta catalana per a Espanya –per a Espanya i per a Catalunya, com veureu.

Millora de l'educació. Hem dit que, avui, l'educació ha de ser la primera prioritat del Govern de Catalunya, i, això, per tres raons: per tal de permetre a cadascú el ple desenvolupament de les seves potencialitats personals aquesta obsessió que Tony Blair ha posat tan bé de relleu en els darrers anys–, per tal d'assegurar la igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans amb independència del seu origen social –la vella creença socialdemocràtica–, amb independència del seu origen social o del seu lloc de residència, i per tal d'impulsar la competitivitat de la nostra economia –si volen, una herència liberal.

Es tracta d'una prioritat que entronca directament amb la tradició del catalanisme, perquè el catalanisme, que no ha disposat d'Estat –almenys, no ha disposat d'Estat amb suficient quantitat i durant temps suficient per a enfortir-se–, ho ha fet, històricament, entorn de la cultura, l'educació i, també, a través dels ajuntaments. El dret local és la nostra especialitat; és en això que hem excel·lit històricament: des del Consolat de Mar, des de la Taula de Canvi i des dels Usatges. I no és cosa que s'hagi d'oblidar ara perquè ara tenim govern del país –no és cosa que ara s'hagi d'oblidar–: és l'essència del catalanisme, és el que nosaltres podem aportar als altres ismes. El catalanisme és, ha estat i ha de seguir sent una pedagogia, una tensió cultural i un procés de devolució de responsabilitats a la societat i als territoris. Això vol dir, en primer lloc, aconseguir que l'escola actuï com un factor d'integració i no de selecció social, per la qual cosa és essencial dotar equitativament de mitjans i de capacitat d'actuació tot el sistema escolar finançat per fons públics: la xarxa pública i l'escola concertada, amb les mateixes responsabilitats, amb coresponsabilitat sobre els problemes de la integració social, que són els que jo he trobat corrent per Catalunya, que en aquest moment angoixen més els nostres conciutadans. La integració social i, concretament, la integració cultural, ètnica, social, econòmica, psicològica, quasi diria, de la joventut. La xarxa pública hi ha de ser i és central, però l'escola concertada hi ha d'ésser, també; ha d'entomar la seva part de responsabilitat en aquest tema.

En segon lloc, els vull anunciar que, de seguida que governem i d'acord amb una vella aspiració, desenvoluparem, efectivament, el sistema d'escoles bressol per a l'escolarització dels infants de zero a tres anys. Si, com se'ns deia ahir, estem força punts per sota de la mitjana europea de les taxes d'ocupació, això es deu reflexió que sembla que el Govern que ens va deixar no va fer–, això es deu, en bona part, a les dificultats que les dones han trobat per incorporar-se al món laboral i empresarial –no diguem sempre «el món laboral», quan parlem de les dones–, laboral i empresarial. Les desenes de milers de llocs de treball per a les dones que ahir se'ns prometien molt difícilment podran ocupar-se efectivament sense proveir les famílies dels serveis mínims necessaris en aquest camp –reflexió que cal estendre a la urgència d'impulsar mecanismes d'assistència domiciliària de la gent gran i persones que ho necessitin. Geriàtrics, sí, però, en primer lloc, assistència domiciliària a la tercera edat.

Finalment, s'ha de vetllar per tal d'assegurar que la transició de l'escola al treball per part dels joves es produeixi en les millors condicions. En acabar l'educació secundària obligatòria, cap noi o noia hauria de quedar-se sense treball o sense escolaritzar. És possible, en aquest moment, o treballant o formant-se. Això és el que els joves i les seves famílies exigeixen i que ara és possible segurament de garantir. Si en campanya electoral tots n'hem parlat, ara és l'hora de prendre els corresponents compromisos concrets.

Tot això requereix nous recursos, però també una manera diferent de gestionar l'ensenyament des del territori. És des de cada poble i de cada ciutat que es coneixen

millor les necessitats i les mancances dels seus centres escolars. Jo sóc partidari de l'escola local, de l'escola municipal, no de l'escola nacional, ni de l'escola nacional de l'Estat espanyol ni de la Generalitat de Catalunya; sóc partidari de l'escola local. És des de prop que se sap exactament com les coses en aquest terreny poden millorar. És necessari, doncs, dotar els ajuntaments d'un major protagonisme en la gestió i l'organització del sistema escolar per tal, com he dit, de millorar-ne el rendiment.

No em voldria estendre sobre qüestions de política cultural. Sols vull oferir a tots els grups de la cambra, molt honorable senyor president del Parlament, la possibilitat d'obrir un gran debat en el qual nosaltres aportarem els continguts del Llibre blanc de la cultura, que, elaborat amb la participació de més d'un centenar de creadors i emprenedors culturals, planteja les línies de reflexió que el país reclama en aquest camp i que, anys enrere, es va tractar de començar a formular sense èxit.

Una nova forma de gestionar el territori. La major implicació dels ens locals en la gestió dels serveis ens remet a la segona de les grans prioritats de la política catalana d'avui. El que estem tractant de trobar –i el que proposem– és una nova forma de gestionar el territori. Durant els darrers anys hem assistit massa sovint a un regateig sistemàtic de competències i recursos dels municipis per part de la Generalitat. Això s'ha d'acabar. Els municipis són una peça essencial de l'Administració catalana i han estat un instrument importantíssim en la millora de les condicions de vida en els pobles i ciutats, i amb èxit, tant d'èxit que no seria impossible que un alcalde català passés a ser ben aviat president de la Federació Espanyola de Municipis, sobretot si tots els grups representats en aquesta cambra –o, si no tots, quasi tots– ho recolzem.

En consonància amb l'aplicació... Perdoneu, és una referència a una experiència efectiva i real. En els darrers anys, els municipis catalans han destacat en el conjunt d'Espanya com a referència de bona manera de governar la ciutat i els municipis.

En consonància amb l'aplicació del principi de subsidiarietat, consagrat en els tractats europeus, cal retornar-los ara el poder, les competències i els recursos que els permetin d'intervenir de manera decisiva en la gestió dels serveis essencials: l'ensenyament, com dèiem fa un moment, i també la sanitat i la política o les polítiques de benestar i de serveis socials. En aquest sentit, l'anunciada celebració del Segon Congrés de Municipis de Catalunya, seixanta-sis anys després del primer sembla mentida!–, pot constituir un avenç extraordinari en la construcció del necessari impuls municipalista al nostre país.

El segon aspecte de la reforma en la gestió del territori consistirà en la descentralització de l'Administració de la Generalitat. Ens trobem, avui, davant la paradoxa que unes forces polítiques que s'han vantat reiteradament de mantenir posicions antiprovincialistes i favorables a l'equilibri territorial hagin construït una administració extraordinàriament centralitzada a Barcelona. En procedir d'aquesta manera, el Govern de la Generalitat no només ha incomplert les seves declaracions públiques d'intencions, sinó també les lleis emanades d'aquesta cambra que preveïen l'avenç cap a una major descentralització i la construcció ordenada de l'Administració perifèrica de la Generalitat.

Aquest impuls descentralitzador ha d'avançar, en paral·lel amb el reconeixement de l'empenta dels territoris naturals, cap a la seva autoorganització. Assistim avui a tot Catalunya a una florida de propostes de reflexió estratègica i de coordinació d'iniciatives locals.

Aquestes iniciatives van dibuixant els territoris de la nova Catalunya, els vells territoris, diria, de la nova Catalunya, la Catalunya que s'estructura sobre els eixos de

desenvolupament econòmic i sobre la xarxa de ciutats no ho oblidem, és la seva força–, la Catalunya que té set territoris naturals, econòmics, quasi diria culturals, és a dir, d'identitats fortes: la regió metropolitana de Barcelona, el camp de Tarragona, les comarques gironines, la Catalunya central, les terres de l'Ebre, les comarques de Ponent i l'Alt Pirineu.

El reconeixement i el suport a aquestes realitats a través del planejament territorial i les polítiques sectorials ha de ser, així mateix, un dels eixos d'actuació del Govern de la Generalitat. Les sinergies, la il·lusió i l'embranchida que d'aquesta manera donarem als territoris de Catalunya seran extraordinàries. He tingut ocasió de comprovar-ho aquest any –per mi irrepetible, esplèndid, ple de lliçons– que he viscut recorrent Catalunya de banda a banda.

Impulsar el progrés econòmic. Hi ha d'haver una política econòmica financera i industrial catalana; Catalunya necessita el seu pla estratègic; hem de combatre la inflació que puja, la competitivitat que, correlativament, va baixant, la qualitat que es perd i la marxa o la manca –la marxa, de vegades, a Madrid–, molt sovint, d'empreses mitjanes i grans. Per fer-ho, s'ha d'impulsar, no amb paraules, sinó amb fets, l'economia productiva, i això vol dir..., què vol dir economia productiva?

Anem a pams; això vol dir: augment de la taxa d'ocupació mercès a l'entrada de dones i joves al món laboral i empresarial; perquè, amb la concepció de la família que vàrem sentir ahir, crec que és lògic que no anem molt enllà o molt més enllà de les bones paraules en aquesta matèria.

Segon: més cultura informàtica, que ens permeti fer front als reptes de la societat de la informació.

Tercer: més innovació de producte –no solament de procés–, més innovació de producte –inventem poc en aquest país, en aquest moment–; més capital/risc –arrisquem poc–, i més suport als nous emprenedors –els ho posem massa difícil, massa complicat.

Quart: suport als processos de concertació entre ajuntaments, emprenedors i sindicats, que ja ha donat lloc a pactes territorials de gran interès; també les universitats i les escoles hi han de ser, en aquests pactes.

Cinquè: una ampliació del mercat interior gràcies a la millora de les infraestructures, perquè un país també pot créixer cap endins, i aquí permetin-me que evoqui algunes de les grans infraestructures que ara estan inexplicablement pendents: TGV, ampliació de l'aeroport de Barcelona, el pla Delta, les ampliacions del port de Barcelona i del de Tarragona i el cablejat de fibra òptica, però també el sistema de comunicacions rutes i ferroviàries interiors.

Sisè: increment de la inversió internacional de les nostres empreses.

Setè: en aquest pla estratègic, trobar un lloc rellevant, així mateix, a una política per a l'agricultura i la ramaderia catalanes que contempli el seu impuls, en primer lloc, per la seva viabilitat empresarial i la seva capacitat d'exportació, però també per la seva significació territorial, social i mediambiental: l'agenda del camp català 2000-2006 que reclama la Unió de Pagesos. Per tot això, ens cal un govern que no sigui un simple espectador de decisions empresarials no sempre favorables al nostre país, com ha estat el cas en determinades fusions i decisions sobre localització empresarial.

En aquesta matèria semblen com paralizats, no sabem què volem.

I aprofito per dir-ho aquí: no em sembla sensat –no em sembla que se serveixi així els interessos de Catalunya–, no em sembla sensat ajornar l'inici del debat sobre els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2000 al proper mes d'abril. Les properes eleccions generals no han de ser el refugi on Convergència i Unió busqui la tranquil·litat que no ha trobat en les eleccions catalanes. No podem sotmetre'ns a una sucursalització de la pitjor espècie. Catalunya necessita ja un nou pressupost, no podem perdre sis mesos sense saber per què. No hi ha cap motiu perquè el Parlament no pugui treballar el gener i el Govern pugui presentar el seu projecte de pressupost. La manca de decisió en aquest camp hipoteca l'aplicació de polítiques en molts àmbits: per exemple, faria del tot impossible obtenir els resultats en matèria educativa que ahir se'ns prometien per al mes de juny.

La proposta catalana per a Espanya. L'Espanya d'avui no és la de fa vint anys, ni els partits polítics són avui els mateixos que fa vint anys, ni les comunitats autònomes d'avui són les mateixes de fa vint anys. Nosaltres fem una valoració positiva de l'evolució que hem experimentat, com positiva és la nostra valoració del desenvolupament de l'Estat de les autonomies en el seu conjunt. Ara, sí; ara es pot fer un salt endavant. En efecte, no és que hàgim de canviar perquè tot ha anat malament; podem canviar justament perquè portem vint anys d'experiència i els resultats són raonablement bons; el canvi que hem de fer no és altre, en la nostra opinió, que el d'arribar a una Espanya federal, unida a un projecte de modernització i progrés, respectuosa de la diversitat dels pobles que la integren, compromesa en l'aprofundiment de l'autogovern de les nacionalitats i les regions i capaç de vincular-se a la nova realitat europea des de la seva pròpia diversitat.

En aquest camí trobarem moltes complicitats. O és que no les trobarem en el govern de progrés balear encapçalat per Xisco Antich? O en el govern socialista regionalista de l'Aragó encapçalat per Marcel·lí Iglesias? O és que no trobarem ressò en temes de finançament en el president de la Generalitat valenciana? O en el mateix president de la Junta d'Andalusia, el qual ja ha mostrat el seu interès per la nostra proposta federal? Per cert, la proposta del president Chávez, la proposta d'un període de temps definit per tal de recuperar retards estructurals històrics, està perfectament en línia amb la recent sentència del tribunal alemany sobre els fons de solidaritat interterritorial entre els länder d'aquell país. Per això, els proposo de fer una proposta catalana per a Espanya, proposta que ha de partir d'un consens bàsic de les forces polítiques catalanes. Tots junts aquí a Catalunya per formular un consens que ha de traslladar-se a les forces polítiques espanyoles i al mateix Congrés dels Diputats i, finalment i idealment, al Senat de caràcter federal. Un consens que s'obrirà camí... (Remor de veus.) Sí, sí, un senat de caràcter federal. Avui hi ha un article d'un altre professor eminent que ahir no es va citar, però que es podia haver citat, l'Eliseo Aja, que explica clarament per on hem d'anar i per on podem efectivament anar. Un consens, doncs, que s'obrirà camí si és alhora innovador i ofereix un projecte global, no sols cercant resoldre els problemes d'encaix de Catalunya a Espanya, sinó descobrint camins perquè Espanya, ella mateixa, es trobi en la seva diversitat.

Una senzilla raó per ser optimistes, o millor, per tenir confiança. Sabem que, si anem junts tots els catalans, Espanya haurà de dir sí; junts tots. Espanya no es pot resistir a una demanda catalana formulada conjuntament per totes les forces representades en aquest Parlament. Se'm pot dir que l'Estatut va tenir retalls. Se'm pot dir el que es vulgui dir. Jo els ho torno a dir: Espanya, avui, i tractant els temes que estem tractant, no es podrà resistir llargament, no es podrà resistir permanentment a una demanda catalana formulada conjuntament per totes les forces representades en aquest Parlament. Fins i tot l'actual Govern de l'Estat ha acabat acceptant la proposta dels alcaldes de les més grans ciutats per dotar-les d'una llei de grans ciutats. És una bona proposta que ha presentat l'amic Camps, que em penso que és subsecretari, un alt

càrrec del Ministeri d'Administració Pública, exregidor valencià i molt coneixedor del nostre projecte de Carta municipal de Barcelona, que és l'origen d'aquest Projecte de llei de grans ciutats –magnífic projecte, per cert.

Doncs, molt bé, l'Estat ha acabat acceptant aquesta proposta, basada en un exemple més proper: vàrem trigar, nosaltres, disset anys a formular una pretensió barcelonina unànime, la Carta municipal –disset anys–, però quan la vàrem tenir, la unanimitat, teníem ja el sí de Catalunya i tindrem el d'Espanya, n'estem certs.

Aquest és el camí a seguir.

Sobre finançament. Les propostes són més a tocar del que sembla: coresponsabilitat fiscal, sí; cistella d'impostos, sí. Fa anys que ho diem. Apropament en el temps dels rendiments diferencials del règim comú i del règim foral... Ho repeteixo: apropament en el temps impossible immediat, n'estem massa lluny– dels rendiments diferencials del règim comú i del règim foral.

Dic «dels rendiments», no del sistema. No tenim per què copiar sistemes que no són els nostres, però rendiments diferencials tampoc. Ens hem d'igualar, sí. 60%, 40%: 60% els territoris, 40% l'Estat; sí, és possible. Hi ha països que ho tenen; nosaltres hi arribarem, hi podem arribar. Però del 60%, la meitat per als municipis.

Pagar per renda i rebre per població. Fins i tot amb alguna correcció si resulta i es demostra que, en alguns dels criteris que nosaltres proposem, hem quedat massa endarrerits en els darrers anys, per exemple, en el d'igualar la inversió en les àrees metropolitanes de més d'un milió d'habitants. Si tenim endarreriments, haurà d'haver-hi recuperacions. Aquesta és la divisa, la base de la negociació alhora necessària i possible.

Però això no ho aconseguirem, senyor president, sobre la base de reivindicacions parcials o acords bilaterals. Això no ho aconseguirà un govern minoritari negociant amb un altre govern minoritari. Això no ho aconseguirà en solitari una minoria nacionalista al Congrés. Això, ho repeteixo –i vegin que no he dit «minoria catalana», per descomptat, he dit «una minoria nacionalista» al Congrés–, sols ho aconseguirem junts, tots. I això ho aconseguirem si formulem una proposta acordada, capaç de pensar una solució global vàlida per a tot Espanya. Altrament, com ja s'ha demostrat –i ahir se'ns confirmava–, obtindrem només algunes bones paraules i un bon grapat de ressentiments, que, finalment, aboquen a un mal resultat en les negociacions sobre finançament autonòmic.

Prediquem confiança i pedagogia, i no malfiança i regateig. Proposem objectius, per començar, i no egoïsmes; i no simplement mesures instrumentals. Els números, les mesures instrumentals vindran després, però els objectius són el que cal compartir i es pot compartir. Vaig acabant, senyor president. La proposta catalana també ha de contemplar la necessària reforma del Senat i la participació de les comunitats autònomes en la Unió Europea, en la línia que la República Federal Alemanya ha resolt aquestes qüestions, i el mateix Tractat de la Unió Europea. En una paraula: un senat que esdevé el lloc d'encontre dels governs autònoms, i un estat que atorga la seva representació en la Unió Europea a les comunitats autònomes, per aquelles matèries en què aquestes tenen competència exclusiva –article 146 del Tractat de Maastricht, actualment 210 del Tractat d'Amsterdam.

No m'hi allargo, les posicions sobre aquestes matèries són prou conegudes; però m'hi faig fort: sols junts ens en sortirem. Ahir vaig trobar a faltar una crida clara a aquest

respecte, més enllà de la cortesia parlamentària que sempre hi és. Crida que faig avui en nom del meu Grup i que s'adreça a tots i cadascun dels grups de la cambra.

La millora del nostre autogovern no s'esgota en la proposta a Espanya. És necessari, així mateix, que reflexionem sobre la conveniència de revisar l'actual marc estatutari. No forçosament per a canviar la nostra norma bàsica tal com és, en el seu contingut actual, però sí per tal de precisar-ne l'abast a la llum dels nous textos que hem subscrit com a membres de la Unió Europea. És en aquest sentit que hem proposat que aquest Parlament elabori una carta autonòmica com a addició i ampliació de l'Estatut per tal de presentar-la a l'aprovació de les Corts Generals.

Acabo. Després de l'experiència de la darrera legislatura, després del discurs decebedor d'ahir, no votarem la investidura que se'ns proposa, i instem les altres forces polítiques de progrés a fer el mateix. Enfront del discurs desconectat de la demanda ciutadana expressada en les darreres eleccions que vàrem escoltar ahir, he presentat el programa alternatiu que creiem que serveix millor els interessos de Catalunya. El defensarem al Parlament i cercarem els acords necessaris per a desenvolupar-lo. Ens manifestem, així mateix, oberts a discutir-lo amb totes les forces polítiques de la cambra com a punt de partida per a l'eventual formació, si s'escau, d'un nou govern en cas que, ni avui ni dijous, el candidat proposat pel president del Parlament no obtingués el suport necessari de la cambra.

En qualsevol cas, ofereixo sincerament un acord a l'actual president en funcions i candidat de CiU: hem d'entendre'ns des de l'exigència mútua i des de la diferència, fins i tot des de la mútua oposició. Constato, això sí, que no s'ha reiterat l'oferta que se'ns va fer l'any 1980, però segurament no es tracta de governar junts, perquè deixaríem fora només una minsa part de l'espectre polític quan allò que vol el país és justament una bona, una civilitzada controvèrsia, la fi de les unanimitats, quasi diria l'explosió democràtica de les diferències que ens farà ser, finalment, un país normal. Som un país normal, deixem-lo fer.

Senyor Pujol, si finalment vostè és investit trobarà en nosaltres una oposició alhora innovadora, constructiva i esperançada, basada en el convenciment de la necessitat i la imminència del canvi a Catalunya. El programa del canvi és imparable: o vostès entomen els seus continguts i el nou estil que planteja o el país començarà a aplicar-lo, malgrat el Govern.

(Aplaudiments forts i perllongats.)